

Протокол

№

гр. София, 12.05.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в публично заседание на 12.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **2319** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След изпълнение на разпоредбите на чл.142, ал.1 ГПК вр. с чл.144 АПК, на именното повикване в 11.34 часа се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ Б. Ц. Л., редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. И. Х. и адв. С. А., с пълномощни по делото.

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА В. Й. Л., редовно призована, се явява лично и се представлява от адв. И. Х. и адв. С. А., с пълномощни по делото.

ОТВЕТНИКЪТ - директорът на дирекция „СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ“ – С., редовно призован, не изпраща представител.

ЗАИНТЕРЕСОВАНАТА СТРАНА Б. Д. С., редовно призован, не се явява и се представлява от назначения му особен представител адв. П. П..

ЗАИНТЕРЕСОВАНАТА СТРАНА М. Б. Л., редовно призована, се явява лично.

ЗАИНТЕРЕСОВАНАТА СТРАНА Д. И. С., редовно призован, се явява лично.

СГП - редовно призована и не изпраща представител.

Страните (поотделно) – Да се даде ход на делото.

Като намери, че не са налице процесуални пречки за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание, СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

В залата се въведоха свидетелите, чиято самоличност СЪДЪТ СНЕ, както следва:

Р. Й. П., 68 години, неосъждана, без дела със страните.

Свидетелката Р. П. - Сестра съм на В. Л..

М. Й. Н., 74 години, неосъждана, без дела със страните.

Свидетелката М. Н. - Сестра съм на В. Л..

Свидетелките, предупредени за наказателната отговорност съгласно чл. 290 от НК, обещаха да кажат истината.

Свидетелката М. Н. напусна залата.

На въпроси на адв. А. свидетелката Р. П. отговори:

Адв. А. – Колко често поддържате контакт с Вашата сестра и посещавали ли сте дома, в който живее, с кого живее тя след 01.2022 година и до началото на тази година?

Свидетелката – Да, посещавам я, не много често, но и не много рядко. Поне по един, два пъти на месец. Понякога съм и прескачала някой друг месец, но това е, защото съм си имала грижи и аз.

Адв. А. – Знаете ли през този период - от началото на миналата година до началото месец февруари тази година, внучето на Вашата сестра и зет да е живяло там в жилището, съответно, къде е живяло?

Свидетелят – Б., малкият, живееше в бл.4 в „Д.“, при сестра ми и зет ми и М., майка му.

Адв. А. – Знаете ли детето Б. да е било предоставено за отглеждане от бабата и дядото официално и кога е станало това?

Свидетелката – Точната дата не мога да си спомня. Точно в този период някъде беше. Може би от януари насам, докато не го взеха грижите по защита на детето мисля, че се нарича, февруари месец.

Адв. А. – От януари коя година живя там в жилището?

Свидетелката - В жилището в „Червена звезда“ беше едно време, в Д.. А. той откакто е роден живее там.

Адв. А. – Можете ли да ни кажете как бяха осъществявани грижите за Б., съответно какво беше неговото състояние, външен вид и осъществяха ли грижи бабата и дядото В. и дядото Б. към внука Б. конкретно в периода от 01.2022 година до отнемането през тази година?

Свидетелката - Аз свидетел всеки ден не съм била там, но съдя по състоянието на детето, че те се грижат много добре. Това е дете аутист, което има специфични нужди във всяко едно отношение. Има нужда от специфични грижи. Много е важна за тях позната среда и по това, как то се усмихваше и беше започнало дори да говори, в смисъл - не големи изречения, но да речем – бабо, дядо.

Адв. А. – Той от кой момент започна да говори?

Свидетелката – Мисля, че беше точно последната година, защото тогава вече успяха да намерят училище след дълги трудности, в което то да бъде прието и да започне да се социализира, защото при аутистите това е основен проблем. Освен всичко останало и социализацията. Това, до което то достигна е направо, как да го кажа, нещо, което е постигнато от хора без специално образование, без особени познания по въпроса за аутистите и техните нужди. За мен това е геройство, доведено до там, че да отиде и да се социализира с нормални деца, в нормално училище. Не съм ходила в това училище, но знам само от сестра ми, че имаше определена учителка, която му отделяше по 3 часа за специфичните негови нужди. Знам само, че когато съм ги посещавала детето е било усмихнато. Даже веднъж говорехме на английски. Колкото и странно да ви се струва, той например чете на английски, чете и на български. Прави разликата

между българската и английската азбука и чете и разбира английски. Даже се шегувахме на английски за неговите панталонки и учудващо, той разбра за какво става дума. Дете като дете, 8 годишно. Не говореше много. Всичко разбира, което му се казва. Малко непослушно от време на време - и за моите деца е било така, и предполагам, и за всички деца на тази възраст. Но беше малко по-, като всяко аутистично дете, по-внимателно отношение изискват те и изискват да не се отделят от средата, в която са свикнали и в която се чувстват щастливи. И в това извеждане на детето, извинявайте, ще си дам мнението, въпреки че никой не ме е питал, това извеждане от неговата среда, от неговото обкръжение и отиването в чужда, абсолютно непозната за него среда с хора, които не го познават и той не ги познава, не само за 8 годишно нормално дете е шок, а за деца с аутизъм е още по-голям шок. Те се затварят в себе си и връщат назад всичко това, което са градили бабата и дядото до 8 годишната му възраст. За мен те са герои.

Адв. А. – Какво образование имате и помагахте ли със съвети на бабата и дядото?

Свидетелката - Аз физически не съм имала възможност да им помагам. Аз съм акушерка по образование и по професия. Вниманието ми беше насочено към детето. В момента, в който го видях на около 2 години то още носеше памперси, и когато го видях, за мен беше шок, защото знам, че то се роди нормално и до около година и нещо си беше нормално дете, жизнено и в момента, в който го видях около 2 годишно, то беше едно болно дете, пишеше, което ме наведе на мисълта, че нещо има с това дете. Говорих със сестра ми тогава и тя ми каза, че не иска да яде и само определени храни приема. Естествено, тя не можеше да го накара насила да ги яде другите храни, тези, които са полезни, като разни плодови сокове, храна, която е сготвена у дома без пържене. След още някой и друг месец ми мина мисълта, че това може да се дължи на аутизъм. В момента сега не мога да си спомня дали споделих това с нея това или не, защото все пак това е една много тежка диагноза и един човек, който не знае нищо по въпроса, а е чувал от тук - от там, може да се отчая и да вдигне ръце. Но сме си говорили за това, какво е евентуално може да се храни едно дете. Мисля, че малко по-късно аз ѝ казах: „Според мен това дете е аутист.“ Тя отричаше и искаше да се справя. Правила е всичко възможно да се справя. Опитвала е по какво ли не, по каквото и да е начин да го накара да яде, едно друго, трето. Например аз я посъветвах да изцеди сок и тъй като с лъжичка то ще бутне лъжичката и го е правил, плодови сокове от каквото и да е, за да може да яде нещо без консерванти и ѝ казах: „П. с една спринцовка, пръсни му в устата на игра. Ако го хареса - хареса, ако не - няма. От играта стана нещо, което аз очаквах, че ще стане. То започна да харесва плодови сокове. Дотогава то пиеше само концентрирани сокове и то определени – портокал. Такива едни дребни нещица сме обсъждали със сестра ми, какво ще стане и как ще го направим, игри най-различни. Да не говорим за батко Б. В., той е професор математик, но и педагог. Дядото на Б. направи така, че това дете на 7 години да знае и двете азбуки. Той е измислил и патентовал игра за усвояване на българската азбука и математика. Има издадена такава книга и благодарение на него това дете беше в толкова добро състояние. Той е воден и на плуване. Къде ли не са го водили. Всеки ден са излизали на разходка, за да може детето да се закалява и да вижда навънка какво става и да може да се социализира евентуално с другите деца. Благодарение на тези двама души детето беше в много добро състояние. Аз не знам защо така се е случило, но мисля, съжалявам, че ще го кажа, но бабата и дядото ще се оправят, майката и бащата също, но това дете, изведено от нормалната обстановка, ще бъде много трудно

за чужди хора да го върнат в това състояние на нещата, в което беше допреди вземането и отделянето му от семейната среда. Това е, нека не забравяме, едно 8 годишно дете. Не говорим за нормално дете, което ще бъде шокирано и стресирано с месеци наред. Говорим за аутист, а при тях навикът е от огромно значение. На тях нищо не може да им бъде наложено. Свидетелка съм била как е извеждано с едни скъсани панталонки, само защото е отказвало да облече новите. Това мога да кажа.

Адв. А. - След диагностицирането на аутизма, бабата и дядото съобразяваха ли отглеждането на детето, режима, със съветите и потребностите за дете аутист.

Свидетелката – Това, което лекарите са им казвали, аз не съм свидетел и не мога да кажа нищо по този въпрос. Аз мога само да кажа по въпроса дали за детето са се полагали грижи. Да, всички възможни грижи са се полагали за това дете. Благодарение на тези грижи детето започна да се социализира на 8 години. Това е огромно постижение.

Адв. А. – Знаете ли в училището, което то е посещавало, да е имало някакви оплаквания от детето, за неговото поведение или нещо подобно, справяло ли се е, как е било социализирано в училището?

Свидетелката - От септември месец, до 17 или 15 февруари тази година не е имало нещо, което да е изнесено, сериозни оплаквания от това дете. Посещаваше и логопед.

Адв. А. – Уроци по езда посещаваше ли?

Свидетелката – Силно казано по езда, но съм го виждала на кон. Ходил е много често с дядо си. Трябвало едва ли не да пази конете от него, защото толкова много е налитал да ходи при конете. Бил е много щастлив. Аз самата не съм присъствала.

Адв. А. – Беше ли детето подходящо облечено, нахранено през този период, в който бабата и дядото са го оглеждали официално до прекратяването?

Свидетелката – Да. Според мен, да.

Адв. А. – Да разбирам ли, че всъщност бабата и дядото са полагали грижи от самото раждане на детето?

Свидетелката - Те полагаха грижи от излизането на това дете от родилния дом до влизането му в социалния дом. М. и мъжът ѝ живееха там, когато тя роди и се прибраха при сестра ми и зет ми.

Адв. А. - Към момента на официалното настаняване на детето за отглеждане при бабата и дядото, майката М. била ли е там, съответно знаете ли къде била, завърнала ли се е и какво беше нейното поведение и състояние от впечатленията, които имате?

Свидетелката - Аз не съм видяла М. нито веднъж да се отнесе лошо със сина си. Факт е, че детето е научило думата „мама“ и я е повтаряло и е тичало при мама пред мен, радостно и щастливо.

Адв. А. - Знаете ли миналата година М. да е била някъде другаде извън и да не е живяла в дома на Вашата сестра и зет Ви, респективно - завърнала ли се е и какво беше нейното състояние и поведение след като се завърна, къде живееше тя, как се отнасяше към детето?

Свидетелката - Някъде март или април миналата година - 2022 г., тя замина за Испания. Не знам защо. Нямам представа. Сестра ми и батко Б. не са споделяли особено техните отношения. Знаех, че са напрегнати, но причината ,доколкото аз разбирам, е психичното състояние на М. и от време на време се влошава доста. Може би това се е случило. Какво е, нямам представа. Нея я нямаше, върна се може би септември месец 2022 г., точна дата не я знам.

Разбрах от сестра ми, че тя е много добре до един момент, до Б. вечер мисля. Тя е

излязла някъде и след което се връща тотално променена и отказва от там нататък да пие лекарствата, на каквито е била, а доколкото знам, тя би трябвало да е постоянно на лечение. Но дали ги взима или не, не съм била свидетел.

Адв. А. - Може ли да ми кажете какво представлява апартаментът на сестра Ви В. и зет Ви Б.? Къде е живяло детето и в какво помещение, къде е живяла майка му М. и Ви е ставала ли сте свидетел на някаква опасност или агресивно поведение спрямо детето след завръщането на М.?

Свидетелката - Аз не съм била свидетел за такива състояния. Говоря съвсем искрено, от нейна страна не съм видяла такова отношение към детето, но те винаги са живяли заедно, с изключение на периодите, когато М. е излизала от вкъщи и след като Д. я напусна, преди около може би 2 години или малко повече. Жилището е тристайно, с кухня, коридори, баня и тоалетна и един балкон. И трите помещения, и трите стаи си имат самостоятелен вход и врати. Тоест, нито една от стаите не е проходна.

Адв. А. - Имаше ли някаква обособена стая, където живееше детето, респективно М. в същата или в друга стая беше и съблюдаваха ли сестра Ви В. и зет Ви Б. за безопасността и режима на детето?

Свидетелката – Естествено. Балконът, тъй като е на 18-тия етаж, беше остъклен, защото когато М. и Ц. бяха малки, другата ѝ сестра на М. имаше епизод, в който беше пролазила. Много опасен епизод и изобщо беше страшно. Всички са живи и здрави. Те решиха да остъклят и го направиха. В това отношение никаква опасност за детето. Детето, доколкото знам, спеше при баба, понякога и при дядо. Ходило е да спи и при майка си предполагам. Както казах, М. не съм я виждала да се държи агресивно със сина си.

Адв. А. – М. в отделна стая ли живееше?

Свидетелката - М. не спи с майка си и баща си. Тя мисля, че спеше в средната стая. Когато бяха с Д., бяха в крайната стая, после се преместиха, тя се премести в средната стая. Когато я нямаше, всичко беше на разположение на малкия Б. и баба му и дядо му.

Адв. А. – Бабата и дядото продължават ли сега след извеждането на детето да се интересуват от него посещават ли го?

Свидетелката - Те го посещават и когато се приберат, се чувстват много зле до такава степен, че в началото изобщо не искаха да си отворят устата. Трябваше просто с ченгел да вадя думите от устата на сестра ми, да разбере какво става. Толкова тежко ѝ беше и само ревеше.

Страните (поотделно) - Нямаме повече въпроси.

СЪДЪТ обяви разпита на свидетеля за приключен и същият напусна залата.

В залата се въведе свидетелката М. Н..

Адв. А. - Може ли да ни кажете, познавате ли внука на семейство Л. – Б., живял ли е той при тях и от кога?

Свидетелката - От самото раждане той се помещаваше в апартамента в Д., с родителите си и сестра ми.

Адв. А. - Може ли да ни кажете, Виe контактували ли сте в вашата сестра В. и зет ви Б. и с малкия Б. в периода след януари 2022 г., докато той живя там?

Свидетелката – Да. Няма седмица, в която да не сме се чули поне веднъж - два пъти най-малко и то контактуваме предимно по Вайбър. Мога да кажа, че имам пряко

наблюдение върху малкия и неговите баба и дядо.

Адв. А. – Може ли да ни кажете, знаете ли детето да е изведено от дома и кога беше това?

Свидетелката – Извеждането от дома стана на 17.02. тази година.

Адв. А. – За този период - от януари миналата година до февруари тази година, кой осъществяваше грижите за малкия Б., респективно бабата и дядото гледаха ли го, Вие какви впечатления имавте за неговото състояние и външен вид?

Свидетелката - Определено за него през това време са се грижили баба му и дядо му, тоест сестра ми и зет ми. Поне в контактите си съм установявала, че го водят на плуване. Даже участвах със съвети в това, да се търсят и други възможности за развлечения. В Д. има конна база, от информация, която е достигала до мен е, че помагат на деца с такива специални потребности - аутисти. Плуването също му влияе. Още повече, че всеки път когато се връща от плуване, по Вайбър като се виждаме, и той е радостен. От дядото когато се чуваме, казва че всеки път, когато е в басейн, той се усмихва и се смее, което означава, че се чувства много добре.

Адв. А. - Бабата и дядото отчитаха ли специфичните нужди на Б. и съобразяваха ли отглеждането му с това, че е дете аутист?

Свидетелката - Определено да. Още повече, че въкъщи имат литература, която третира такива проблеми по отношение и на храната, и на отглеждането, и на това, какви занимания би следвало да се прилагат по отношение на детето и всичко това го съобразяват през цялото време. Фактът, че накрая по вайбъра или наблюдавайки го, той ми казваше: „мамо М.“, за мен това е достатъчно.

Адв. А. – Знаете ли Б. да е започнал да посещава училище, къде, справял ли се е и каква е била адаптацията му в училището?

Свидетелката – Да. Той е записан в Д., в училището, в 11-то мисля, че беше и отзивите на ръководителката, тази, която се занимаваше с него, са много добри. Даже последния път това, което разбрах, че той е хванал учителката за ръка и сам е отишъл свободно, което означава, че там му е харесало и все пак е намерил човек, който да го предразположи и да контактува и да върви след него. Явно му е харесало.

Адв. А. – Б. бил ли е под грижите на своите баба и дядо, да е бил подходящо облечен, нахранен?

Свидетелката – Определено да. По отношение на храненето се съобразяваха с всички негови потребности като аутист, и с това, което той все пак предпочита. По отношение на обличането той доколкото знам, си има собствено мнение и когато реши, че желае с точно определена дреха да бъде облечен, за съжаление баба и дядо не могат да го накарат да облече нещо друго.

Адв. А. – Знаете ли майката през миналата година живяла ли е в жилището, съответно завърнала ли се е отнякъде и къде точно в жилището е живяла и какво точно представлява жилището и неговото разположение?

Свидетелката - Тристаен апартамент. Три стаи, кухня, баня и тоалетна, като М. е в последната стая. Тя е съвсем отделена в дъното на коридора.

Адв. А. – Може ли да ни кажете тя от кой момент заживя в жилището?

Свидетелката - От септември месец миналата година, доколкото си спомням, се върна от Испания. Състоянието ѝ беше много добро. По телефона съм контактувала с М..

Адв. А. - През цялото това време след като се е завърнала майката, до отнемането ѝ на детето от социалните служители, Вие лично ставали ли сте свидетел на някаква опасност от страна майката спрямо детето?

Свидетелката – Не.

Адв. А. – Какво беше нейното отношение към детето?

Свидетелката – Както на майка към дете.

Адв. А. – Детето комуникираше ли със своята майка, познаваше ли я като такава?

Свидетелката – Да. Комуникираше.

Адв. А. – Може ли да ни кажете бабата и дядото отчитаха ли все пак здравословното състояние на майката и съблюдаваха ли това, тя да поддържа своето здравословно състояние?

Свидетелката – Тук малко съм затруднена дотолкова, доколкото аз повече съм контактувала по отношение на детето. С него започвахме разговорите и с него свършвахме. Не сме коментирали други неща.

Адв. А. – Детето беше ли свикнало с баба си и дядо си и каква е връзката между тях?

Свидетелката – Много мила, мога да кажа. Не знам доколко е удобно тук да го спомена, но всеки път когато говорим по Вайбър, детето се пуска към баба си и започва да я целува по носа и тя казва: „Ти пак ме олигави“.

Адв. А. - Може ли да ни кажете през този период - от септември до отнемането на детето, Вие свидетел на някакво агресивно поведение на М. ставала ли сте?

Свидетелката - Аз лично не. Не съм ставала.

Адв. А. - Бабата и дядото интересуваха ли се от детето след неговото настаняване в Л., ходили ли са там и вие ходила ли сте?

Свидетелката - Да. Аз лично не съм ходила. Но винаги, когато съм се чувала, са казвали, че пътуват към Л. за да се видят с детето.

Заинтересованата страна М. Л. – И с едната леля, и с тази леля се чуват само по телефона. Двете ми лели са повече в чужбина. Те си имат семейства и са изключително ангажирани.

Свидетелката начева - Живея в Б.. Не съм живяла никога в чужбина. Сестра ми Р. живее в „Зона Б-5“. Миналата година се върна от чужбина.

Страните (поотделно) - Нямаме повече въпроси. Нямаме доказателствени искания.

СЪДЪТ обяви разпита на свидетеля за приключен и същият напусна залата.

Като счете делото за изяснено от фактическа страна, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО ПО СЪЩЕСТВО.

Адв. А. - Моля да отмените процесната заповед. Считаме, че въпреки състоянието на майката на детето, бабата и дядото, при които същото е било настанено, са съблюдавали и отчитали това, предприемали са всички

необходим мерки, гарантиращи безопасността на детето и по възможност - на намаляването на контактите, с оглед специфичното състояние на детето, което бабата и дядото не само са осъзнавали, но са го отглеждали и възпитавали по подходящ начин и бил отчетен прогрес у детето, но така също, гарантирайки неговата безопасност, същото да не бъде обект на евентуална агресия от страна на майката, като в тази връзка както се и посочи, детето е възприемало своята майка. Нейното състояние е било добро и в момента, в който е имало някакво влошаване, бабата и дядото са отчитали това и са гарантирали безопасността на детето. Поради което и неговото извеждане считаме за не в интерес на детето и прекратяването на настаняването при бабата и дядото следва да бъде отменено.

Представям и моля да приемете списък по реда на чл. 144 от АПК, вр. чл. 80 от ГПК на разноски по делото, ведно с доказателства за тяхното реално заплащане. Молим същите да бъдат присъдени на жалбоподателите, а обжалваният административен акт да бъде отменен.

АДВ. Х. – Поддържам казаното от колегата.

ЗАИНТЕРЕСОВАНАТА СТРАНА В. Л. – Сестра ми Р. се върна от чужбина 2021 година. Поддържам казаното от адв. А..

ЗАИНТЕРЕСОВАНАТА СТРАНА Б. Л. – Аз само това ще кажа, че в полза на детето и неговото развитие е да се върне при нас, тъй като ние бяхме там в Л., ходихме и видяхме какви са условията. Нямам упреци към хората, които работят там, те са отговорни, но детето е изолирано. Тези условия тук - в училище с деца, там няма да ги получи. А в тази възраст това е от огромно значение, да се върне в училището и при децата, и при нас, и да се развива нормално.

АДВ. П. - С оглед интереса на детето ви моля да постановите съдебен акт, с който да уважите жалбата и отмените заповедта. Присъединявам се към колегата.

Моля да ми се издаде заверен препис от протокола.

ЗАИНТЕРЕСОВАНАТА СТРАНА Д. С. – Моля да си вземем детето и бабата и дядото да си продължават да се грижат. От моя страна имат моята помощ. Държим връзка и когато мога да си го взема, и после го връщам и да си продължава училището. Леля му Р. също ми е дала съгласие, че ще се грижи за детето по медицинските въпроси, защото тя е в тази сфера. Единствените, които го гледат, са бабата и дядото. Те си го гледат от първия ден, докато е отнето детето. Отнето е без мое съгласие. От тях научих. Превеждам си му пари всеки месец на детето, от каквото имат нужда и с тях кореспондирам по телефона и те си ми казват хората. Гледа се точно, както се гледа дете, както сме гледани и ние като деца. За мен беше шок да вземат детето и то в Л.. Аз не съм го видял в Л.. Не съм имал тази възможност. Тук ходя от време на време да си му нося неща на детето. Не съм го виждал от две години, защото съм все нанякъде. Работата ми е такава. По телефона си държа връзка с

бабата и дядото. Докато са живи, те са основните помощници в гледането на детето.

Заинтересованата страна М. Л. – Имахме съвместно съжителство с бащата в продължение на две години. Най-важното нещо, наистина, защо се стигна до там. Първият човек, който се обърна към „Закрила на детето“ съм аз като майка. Това беше съвсем, съвсем в началото. Това е много дълги разследвания за фенери използвани от тримата, опасни оръжия, застрашаващи, с риск за детето. Многократно аз се обръщах към „Закрила на детето“ и обяснявах, за какви тегоби и мъки, за насилието в дома срещу жена. Въпросната В. лалова е осъдена за насилие срещу мен и детето още 2017 година, от адв. К. С. и тя е осъдена.

Да уточня за бабата и цялата комбина. Смеете се (*към жалбоподателите*). Аз като цяло в пълна защита съм, че детето трябва да е в нормална среда за днешния ден и да бъде в своята среда, и най-вече с най-близкия си човек, заобиколен от приятели - деца и атмосфера, и в подходяща за него среда. В „Закрила на детето“ ми бяха дали жилище, тип защитено жилище, с ограничен достъп. Само че нахълтаха въпросните баба и дядо без никакво основание, с много полиция и обвиниха мен, че аз съм престъпник. Тъкмо бяха си тръгнали от „Закрила на детето“ и аз си говорех нещо по телефона, въпросните пари за детето - 100 лева на месец, обсъждахме за съвместно съжителство. Да, наистина имаше желание голямо от всички и от общината, които всички неща за аутизма. Детето ми на годинка и нещо да бъде регистрирано, какво е това. Изцяло аз и го водя на лекари, психиатри и личната лекарка решихме изобщо не знаеше за какво става въпрос, той беше страшно изнервен. Д-р М., завеждащ клиника „Детска психиатрия“ с много тегоби успяхме да регистрираме, че това е аутизъм.

Детето да не се връща при бабата. Аз съм майка, родител и искам с документи да се докаже. Искам детето да се върне при мен, а не при бабата и дядото. Детето смятам, че не трябва да е в институция. Аз живея при родителите си. Аз бях в чужбина именно по поредния взлом. Няколко пъти аз успявам с помощта на „Закрила на детето“, с всички институции, които са свързани със „Социално подпомагане“, с всички възможно помощи, аз се обръщам към сдружение на майките на деца с увреждания, аз заминах за Испания 2022 година, миналата година февруари месец, след януари, след като половин година аз бях пострадала от насилие домашно, укривана на договор към общината като придружител на детето си, с договор постоянно към общината. Разговарях със социалния работник, който напусна. Аз бях изгонена. Аз заминах за Испания. Защиатавам правата си на майка и родител. Обърнах се към европейското представителство в Б., Европейския парламент, Ю. и всички институции за правата на майките.

СЪДЪТ ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на страните в 14 дневен срок от днес да представят по делото писмени бележки и **ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ В СРОК.**

След изготвяне на протокола, копие да се остави на разположение на адв. П.. Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 12.34 часа.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: